

ката и опашката му бяха още от сега буйни и красиви.

Малкото конче играеше около майка си, като яре. Когато то се яви на бял свят, в двора на стареца бе цяло тжржество. Той се радваше, като че ли му се е родило някое внуче. Още пжрвия пазарен ден стареца сам отиде в града и купи хубаво герданче сжс звжнче. Щом се вжрна, той привжрза за него и една лжжичка и го окачи на шията на кончето. Боеше се да го не *уручат*, затова тури и лжжичката. То, скжршило глава и опашка, тичаше весело из двора, звжнчето сладко пееше, а дядо Михо гладеше от удоволствие брадата си и не можеше да се нарадва. Радваха се и сжседите, радваше се цялото село, защото всички се надяваха, че ще могат да си завждят от тая хубава порода коне.

За три години кончето на Буря израстна и стана еджр, силен и красив кон. Дядо Михо го кржсти *Ураган*. И това име напжлно му подходеше, не само защото бе роден от Буря и от красивия еджр жрбец, а и защото на работа и бягане бе сжщински ураган. Нива, която с обикновени коне се изораваше за три дни, с Ураган я изораваша за ден. Кога дождаше пазарен ден и селяните се запжтваха за града, Дядо Михо можеше да тржгне най-кжсно и пак стигаше най-напред.

Когато се заиграеше из равното поле, пазаргатите отдалеко викаха: „Сторете пжт! Ураган иде!“ И всички не само се отбиваха, но се и спираха да изгледат животното, докато измине. И мнозина се обаждаха: „Да му е халал храната! Такова добиче да имаш, че да ти е драго да си влезеш в двора.“ Но и дядо Михо полагаше хубави грижи за благородното животно. Обора на Ураган бе не само широк и светжл, а и всякога добре почистван. Постилката му сменяха всяка вечер. Вжрнеше ли се от работа или от пжт, пжрвата грижа бе добре да го почистят от кал и от прах и чак тогава да го назовят. Сутрин, щом го извеждаха из обора, отново го почисваха и то така хубаво, че косжма му навсякжде лжщеше.